

Šu 1385 obč. zák. nemají vůbec práva, by odporovali bezelstně uzavřenému narovnání pro omyl. Podle tohoto zákonného ustanovení může omyl učiniti narovnání jen potud neplatným, pokud se dotýká podstaty osoby nebo předmětu. Dovolací soud nemůže sdíleti názor nižších soudů, že se v tomto případě omyl dotýká podstaty předmětu. Vždyť účelem narovnání jest, by byla odstraněna nejistota v právních vztazích stran. Tomuto účelu by se však přičilo, kdyby bylo lze narovnání odporovati z toho důvodu, že strany ohledně těchto nejistot byly v omylu (§ 1387 obč. zák.). Proto nelze omyl o takových pochybných nebo sporných skutečnostech pokládati za omyl o podstatě předmětu neb osoby. Podstatou předmětu rozumí se v Šu 1385 obč. zák. to, co strany při uzavření narovnání pokládaly za jisté protivou k bodům sporným a pochybným, o nichž učiněno narovnání. Narovnání mohlo by býti odporováno pro omyl, jen kdyby tento nesporný podklad narovnání, z něhož obě strany vycházely, spočíval na omylu. Vztahuje-li se však omyl na body sporné nebo pochybné, o nichž bylo narovnání učiněno, nemůže o odporování pro omyl býti řeči (Krainz § 161; Rietsch, Festschrift zur Jahrhundertfeier des allgemeinen bürgerlichen Gesetzbuches II. strana 965 a násl.; Sedláček, Právo obligační, str. 235). V tomto případě byla však právě otázka, zda jízda po polní cestě č. k. 713 se dělá bezplatně či za uznávací poplatek, mezi stranami sporná, a ježto se narovnání dotýká právě tohoto sporného bodu, nelze vůbec narovnání odporovati z toho důvodu, že žalobci byli ohledně uznávacího poplatku v omylu, leda že by šlo o podvod; tomu však tak není, ježto je zjištěno, že žalovaní byli bezelstní.

Čís. 6550.

Nedošlo-li k dohodě mezi účastníky rozvrhového řízení, jest dávku z majetku přikázati z každé vydražené nemovitosti zvlášť.

Byla-li pohledávka, zajištěná původně zástavním právem, zaplácena, zástavní právo pro ni zřízené nebylo sice vymazáno, nebylo však v pozemkové knize převedeno na jinou pohledávku, nelze z nejvyššího podání přikázati jinou pohledávku v pořadí onoho zástavního práva.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1926, R II 301/26.)

K dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele zrušil Nejvyšší soud usnesení obou nižších soudů, jimiž bylo rozvrženo nejvyšší podání za exekučně prodané nemovitosti, a uložil prvnímu soudu, by po případném doplnění vydal nové rozvrhové usnesení.

Důvody:

Stížnost do rozvrhového usnesení prvního soudu jest opodstatněna, pokud se vytýká, že dávka z majetku nebyla přikázána ze všech prodaných nemovitostí. K dohodě mezi účastníky rozvrhu v tom směru nedošlo, a bylo tudíž dávku z majetku (§ 62 zákona ze dne 8. dubna 1920 čís. 309 sb. z. a n.) přikázati z každé prodané nemovitosti zvlášť. Po-

ukazuje-li první soud na odůvodněnou svého postupu k tomu, že přicházejí v úvahu titíž věřitelé, jest proti tomu uvést, že rozhoduje zatížení a toto u prodaných realit, nanejvýš u těch, u nichž dávka z majetku nebyla na každou z nich zvlášť rozdělena, není stejné.

Právem jest si též stěžováno na příkazání pohledávky firmy B. penízem 7.805 Kč 58 h, pokud se týče penízem 7.166 Kč 36 h v rámci a pořadí zástavního práva pro zaplacenou již pohledávku zmíněné firmy 8.730 Kč 80 h na nemovitosti vl. čís. 637 váznoucího. Byla-li původně zástavním právem zajištěná pohledávka zaplacená, ale zástavní právo pro ni zřízené nebylo v pozemkové knize ať zcela nebo z části na jinou pohledávku převedeno, nelze jinou pohledávku v rámci a v pořadí dotyčného zástavního práva z nejvyššího podání příkázati (§§ 469 a 470 obč. zák.). K tomu pouhé ujednání o převodu zástavního práva bez vyznačení v pozemkové knize nestačí. Odchylné stanovisko nižších soudů jest mylné.

Čís. 6551.

Za manželské dítě, jež jest ve výživě rodičů, jest jedině otec oprávněn sjednati smlouvu učební. Sjednala-li učební smlouvu matka, již byla výchova dítěte svěřena, jest otec oprávněn hledati odpomoc na soudě, má-li za to, že učební smlouva byla sjednána na úkor dítky.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1926, R II 331/26.)

V podání na opatrovnický soud uvedl manželský otec nezletilé dcery, žijící odděleně u matky, že matka uzavřela bez jeho vědomí a souhlasu učební smlouvu s R-ovou na 3 roky, ač podle stanov společenstva v odvětví, k němuž náležel závod R-ové, měla učební smlouva trvati dvě léta. Vzhledem k tomu, že tím bylo poškozeno dítě, jelikož bude o rok později samostatným, a i on sám, ježto jest bezdůvodně odložena doba, od kdy se dítě bude moci samostatně vyživovati, navrhl otec, by soud neschválil učební smlouvy na tři roky, aby zařídil, aby byla změněna pouze na dobu dvou roků. O p a t r o v n í c k ý s o u d návrh zamítl. D ů v o d y: Soudu nebyla dosud předložena smlouva učební a proto nemůže rozhodnouti o jejím schválení nebo změnění její podmínky. Byla-li smlouva uzavřena bez právního zastoupení nezletilé, nelze mluvit o její platnosti. Ostatně jest povinností otce postarati se o uzavření řádné učební smlouvy, která soudního schválení ani nepotřebuje. R e k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by jednal a rozhodl ve věci samé. D ů v o d y: Jest sice správné, že manželský otec jest oprávněn vychováti dítě dle svého volného uvážení, aniž by si musel tak, jak je poručníkovi uloženo (§ 216 obč. zák.), vymoci svolení opatrovnického soudu. Avšak také v tomto případě jest dítko podle § 21 obč. zák. pod zvláštní ochranou zákona, které se může dovolávati i proti otci (§ 148 obč. zák.). Jsou-li však — jak je tomu v projednávaném případě — rodiče nezletilá, dítě rozvedení po případě rozloučení a dítko jest odevzdáno matce do výchovy, nemá otec možnosti, by své právo k výchově dítky vykonával a může se proto po případě obrátiti na opatrovnický soud, cítí-li se